

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
30. oktober 2015

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-115/14	RegioPost Sagen vedrører: 1) Skal artikel 56, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en ufravigelig national bestemmelse, der pålægger ordregivende myndigheder kun at give kontrakter til virksomheder, såfremt disse selv og deres underentreprenører [org. s. 3] ved tilbudsgivningen skriftligt har forpligtet sig til at betale de af deres ansatte, der deltager i udførelsen af ordren, en statsligt fastsat mindsteløn, der kun gælder for offentlige, men ikke for private kontrakter, når der ikke findes en generel lovpligtig mindsteløn og ej heller en almindeligt gældende overenskomst, der er bindende for de potentielle ordremodtagere og eventuelle underentreprenører? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten vedrørende offentlige kontrakter, herunder artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som § 3, stk. 1, tredje punktum, i delstatsloven vedrørende sikring af	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet	Dom	17.11.15

	overholdelse af kollektive overenskomster og mindsteløn i forbindelse med offentlige kontrakter, hvori det ufravigeligt kræves, at et bud udelukkes, såfremt en økonomisk aktør ikke allerede ved tilbudsgivningen i en særskilt erklæring forpligter sig til at udvise en adfærd, som den pågældende i tilfælde af en ordretildeling også uden afgivelse af denne erklæring ville være kontraktligt forpligtet til at udvise?			
--	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-219/14	<p>Greenfield</p> <p>Sagen vedrører: (i) Skal »pro rata temporisprincippet«, som er fastsat i § 4, stk. 2, i rammeaftalen, fortolkes således, at det kræver, at en national bestemmelse (såsom Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) skal have den virkning, at i tilfælde, hvor der sker en udvidelse af en ansats arbejdstid, skal antallet af allerede optjente feriedage tilpasses forholdsmæssigt til den nye arbejdstid, med det resultat, at den arbejdstager, som udvider sin arbejdstid, får sin ret til optjent betalt ferie genberegnet under hensyn til den udvidede arbejdstid? (ii) Skal enten § 4, stk. 2, i rammeaftalen eller artikel 7 i arbejds-tidsdirektivet fortolkes således, at de er til hinder for, at en national bestemmelse (såsom Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) har den virkning, at antallet af allerede optjente feriedage - i tilfælde, hvor der sker en udvidelse af en ansats arbejdstid - skal tilpasses forholdsmæssigt til den nye arbejdstid, med det resultat, at den arbejdstager, som udvider sin arbejdstid, får sin ret til optjent betalt ferie genberegnet under hensyn til den ændrede arbejdstid? (iii) Såfremt spørgsmål (i) og/eller (ii) besvares bekræftende, skal genberegningen da kun ske for den del af ferieåret, hvor medarbejderen havde udvidet sin arbejdstid eller for en anden periode? (iv) I forbindelse med beregningen af en arbejdstagers ferieperiode, skal § 4, stk. 2, i rammeaftalen eller artikel 7 i arbejdstidsdirektivet da fortolkes således, at de kræver, at en bestemmelse i national ret (som Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) har den virkning, at der lægges en anden fremgangsmåde til grund for beregningen af en ansats godtgørelse i stedet for årlig betalt ferie ved ansættelsesophør end for beregning af en ansats resterende ret til årlig betalt ferie, når den pågældende forbliver ansat? (v) Såfremt spørgsmål (iv) besvares bekræftende, hvad er da forskellen på den fremgangsmåde, der skal følges?</p>	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	11.11.15
C-422/14	Pujante Rivera	Beskæftigelsesminister	Dom	11.11.15

	<p>Sagen vedrører: 1. Såfremt midlertidigt ansatte, hvis ansættelseskontrakter er blevet opsagt med den begrundelse, at de er midlertidige, skal anses for ikke at være omfattet af anvendelsesområdet for og beskyttelsen i medfør af direktiv 98/59 om kollektive afskedigelser i henhold til dettes artikel 1, stk. 2, litra a), (præjudicielt spørgsmål i sag C-607/13, der verserer for Domstolen), er det da i overensstemmelse med direktivets formål, at de midlertidigt ansatte derimod medregnes med henblik på at bestemme, hvor mange ansatte der »normalt« arbejder i virksomheden, og med henblik på at beregne den numeriske tærskel for kollektive afskedigelser (10 % eller 30 ansatte), der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i)? 2. Tilladelsen til at »sidestille« »opsigelser« med »afskedigelser«, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), andet afsnit, i direktiv 98/59, er betinget af, »at antallet af afskedigelser udgør mindst fem«. Skal dette fortolkes således, at denne betingelse henviser til de »afskedigelser«, som arbejdsgiveren tidligere har foretaget i henhold til direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), og ikke til minimumsantallet af »sidestillede afskedigelser«, der skal foreligge, for at den nævnte sidestilling kan finde sted? 3. Omfatter begrebet »opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv«, som defineret i artikel 1, stk. 1, sidste afsnit, i direktiv 98/59, opsigelse af kontrakten efter aftale mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, som, selv om den sker på arbejdstagerens initiativ, er et resultat af en forudgående ændring af ansættelsesvilkårene, som arbejdsgiveren har foretaget på grund af problemer i virksomheden, og hvor arbejdstageren sluttelig modtager et beløb svarende til en godtgørelse for uberettiget afskedigelse?</p>	iet		
C-505/14	<p>Klausner Holz Niedersachsen</p> <p>Kræver EU-retten, navnlig artikel 107 TEUF og 108 TEUF (henholdsvis artikel 87 EF og 88 EF) og effektivitetsprincippet, at der i en civilretlig tvist om gennemførelse af en civilretlig kontrakt, der yder støtte, ses bort fra en retskraftig, civilretlig anerkendelsesdom, der er afsagt i samme sag, hvilken dom bekræfter, at den civilretlige kontrakt fortsat består, uden at der herved er taget stilling til bestemmelserne om støtte, hvis gennemførelsen af kontrakten efter national ret ikke kan afværges på anden måde?</p>	Miljøstyrelsen	Dom	11.11.15
C-12/14	<p>Kommissionen mod Malta</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Republikken Malta har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 46b i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikrings-ordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (1), som ændret og konsolideret ved forordning nr. 118/97 af 2.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	12.11.15

	december 1996 (2) og artikel 54 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (3), idet den har nedsat maltesiske alderspensioner med beløbet for en tjenestemandspension i Det Forenede Kongerige i henhold til The Principal Civil Service Pension Scheme, The National Health Service Pension Scheme eller Armed Forces Pension Scheme 1975 med hensyn til The Royal Air Force Republikken Malta tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
Forenede sager C-191/14 og C-192/14	<p>Borealis Polyolefine m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig, og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den fra beregningsgrundlaget i henhold til artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), udelukker emissioner i forbindelse med affaldsgasser, der produceres af anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF, eller med varme, der udnyttes af anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF og stammer fra kraftvarmeanlæg, som kan opnå en gratistildeling i henhold til artikel 10a, stk. 1, og 10a, stk. 4, i direktiv 2003/87/EF og afgørelse 2011/278/EU? 2) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 3e og 3u i direktiv 2003/87/EF i sig selv og/eller sammenholdt med artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den bestemmer, at CO2-emissioner i forbindelse med affaldsgasser – som produceres af anlæg, der henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF – eller med varme, der udnyttes i anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF og er erhvervet af kraftvarmeanlæg, er emissioner fra »elektricitetsgeneratorer«? 3) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod formålene med direktiv 2003/87/EF, i det omfang den skaber en asymmetri, idet emissioner i forbindelse med afbrænding af affaldsgasser og med varme, som er produceret ved kraftvarmeproduktion, er udelukket fra beregningsgrundlaget i artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), mens der i henhold til artikel 10a, stk. 1, og 10a, stk. 4, i direktiv 2003/87/EF og i henhold til afgørelse 2011/278/EU tilkommer dem en gratistildeling? 4) Er afgørelse 2011/278/EU ugyldig og strider den mod artikel 290 TEUF og artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang dens artikel 15, stk. 3, ændrer artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), i direktiv 2003/87/EF således, at den erstatter henvisningen til »anlæg, der ikke er omfattet af stk. 3« med en henvisning til »anlæg, som ikke er elektricitetsgeneratorer«? 5) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 23, stk. 3, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang denne afgørelse ikke blev truffet på grundlag af forskriftsproceduren med kontrol, som er fastsat i artikel 5a i Rådets afgørelse 1999/468/EF og artikel 12 i forordning nr. 182/2011/EU? 6) Skal artikel 17 i</p>	Energistyrelsen Erhvervsstyrelsen	GA	12.11.15

	<p>Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder forstås således, den udelukker tilbageholdelse af gratistildelinger baseret på en uretmæssig beregning af en tværsektoriel korrektionsfaktor? 7) Skal artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF i sig selv og/eller sammenholdt med artikel 15, stk. 3, i afgørelse 2011/278/EU forstås således, at den udelukker anvendelsen af en national lovbestemmelse, som fastsætter anvendelsen af en uretmæssigt beregnet ensartet tværsektoriel korrektionsfaktor, således som den er fastlagt i artikel 4 i afgørelse 2013/448/EU og i [org. s. 3] bilag II til denne, på gratistildelinger i en medlemsstat? 8) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den kun omfatter emissioner fra anlæg, der indgik i fællesskabsordningen fra 2008, således at den udelukker de emissioner, der er forbundet med aktiviteter, som indgik i fællesskabsordningen fra 2008 (i det ændrede bilag I til direktiv 2003/87/EF), hvis disse aktiviteter fandt sted i anlæg, som allerede indgik i fællesskabsordningen før 2008? 9) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den kun omfatter emissioner fra anlæg, der indgik i fællesskabsordningen fra 2013, således at den udelukker de emissioner, der er forbundet med aktiviteter, som indgik i fællesskabsordningen fra 2013 (i det ændrede bilag I til direktiv 2003/87/EF), hvis disse aktiviteter fandt sted i anlæg, som allerede indgik i fællesskabsordningen før 2013?</p>			
C-198/14	<p>Visnapuu</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal lovligheden af den finske ordning vedrørende afgiften på drikkevareemballage, hvorefter denne afgift opkræves, såfremt emballagen ikke er omfattet af et retursystem, undersøges på grundlag af artikel 110 TEUF i stedet for på grundlag af artikel 34 TEUF? Det pågældende retursystem skal være et pantsystem, ved hvilket den, som emballerer eller indfører drikkevarerne, alene eller på den måde, der er fastsat i affaldsloven eller den tilsvarende for provinsen Åland gældende lovgivning, sørger for genbrug eller genanvendelse af drikkevareemballagen på en sådan måde, at emballagen enten genbruges eller genanvendes som råmateriale. 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er den nævnte ordning i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, artikel 7 og artikel 15 i direktiv 94/62/EF, også henset til artikel 110 TEUF? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er den nævnte ordning i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, artikel 7 og artikel 15 i direktiv 94/62/EF, også henset til artikel 34 TEUF? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende: Skal den finske ordning for drikkevareemballage anses for tilladt i medfør af artikel 36 TEUF? 5) Kan kravet om, at den, som anvender alkoholholdige drikkevarer i kommercielt øjemed eller for udøvelsen af anden</p>	Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen	Dom	12.11.15

	<p>erhvervsmæssig virksomhed, skal have en særlig detailhandelstilladelse for at indføre alkoholholdige drikkevarer – når en finsk køber via internettet eller på anden måde pr. postordre af en sælger, der driver virksomhed i en anden medlemsstat, har købt alkoholholdige drikkevarer, som sælgeren indfører til Finland – anses for at vedrøre et monopol eller for en del af et monopols funktion, således at bestemmelserne i artikel 34 TEUF ikke er til hinder herfor, men at kravet i stedet skal vurderes i lyset af artikel 37 TEUF? 6) Såfremt det femte spørgsmål besvares bekræftende: Er kravet om tilladelse foreneligt med betingelserne for statslige handelsmonopoler i henhold til artikel 37 TEUF? 7) Såfremt det femte spørgsmål besvares benægtende og artikel 34 TEUF finder anvendelse på det foreliggende tilfælde: Er den finske ordning, hvorefter indførslen af alkoholholdige drikkevarer til eget brug – når disse drikkevarer bestilles fra udlandet via internettet eller på anden måde pr. postordre – kun er tilladt, såfremt ordregiveren selv eller en af sælgeren uafhængig tredjemand har indført de alkoholholdige drikkevarer, og hvorefter der i modsat fald kræves tilladelse til importen i henhold til alkoholloven, en kvantitativ restriktion eller foranstaltning med tilsvarende virkning, som er i strid med artikel 34? 8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares bekræftende: Kan ordningen anses for begrundet og forholdsmæssig med henvisning til beskyttelsen af menneskers liv og sundhed?</p>			
Forenede sager C-389/14, C-391/14, C-392/14 og C-393/14	<p>Esso Italiana m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig, fordi der ved beregningen af de gratistildelte kvoter ikke er blevet taget hensyn til andelen af emissioner med forbindelse til forbrænding af affaldsgasser – eller gasser fra stålproduktionsprocesser – eller emissioner med forbindelse til varme produceret ved kraftvarmeproduktion, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 290 TEUF og artikel 10a, stk. 1, 4 og 5, i direktiv 2003/87/EF og dermed en overskridelse af begrænsningerne i bemyndigelsen i henhold til direktivet, hvilket således er i strid med formålene med direktivet (fremme anvendelsen af mere energieffektive teknologier og bidrage til den økonomiske udvikling og beskæftigelsessituationen)? 2) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig i lyset af artikel 6 TEU, idet den er i strid med artikel 1 i tillægsprotokollen til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK) samt konventionens artikel 17, fordi den uretmæssigt har medført en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af de sagsøgende selskabers berettigede forventning om at opretholde godet bestående i den kvotemængde, som foreløbigt blev tildelt dem, og hvortil de havde ret på grundlag af direktivets bestemmelser, og således</p>	Energistyrelsen	GA	12.11.15

	<p>bevirket en berøvelse af det nævnte godes økonomiske nytteværdi? 3) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, henset til, at afgørelsen er i strid med artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41 i Nicechartret, fordi den mangler en passende begrundelse? 4) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, henset til, dels at afgørelsen er i strid med artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF og det i artikel 5, stk. 4, TEU fastlagte proportionalitetsprincip, dels at afgørelsen er behæftet med oplysningsmangler og urigtigt skøn, fordi der ved beregningen af den maksimale gratis tildelte kvotemængde (oplysning, der er relevant med henblik på fastlæggelsen af den ensartede tværsektorielle korrektionsfaktor) ikke er blevet taget hensyn til konsekvenserne af de fortolkningsmæssige ændringer vedrørende begrebet »forbrændingsanlæg«, der er indtrådt mellem den første (2005-2007) og den anden fase (2008-2012) for gennemførelse af direktiv 2003/87/EF? 5) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, idet den udgør en tilsidesættelse af artikel 10a, stk. 5, og 9a, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF samt er behæftet med oplysningsmangler og urigtigt skøn henset til, at beregningen af den maksimale gratis tildelte kvotemængde (oplysning, der er relevant med henblik på fastlæggelsen af den ensartede tværsektorielle korrektionsfaktor) er blevet gennemført på grundlag af data fra medlemsstaterne, der indbyrdes ikke er overensstemmende, fordi de er baseret på afvigende fortolkninger af artikel 9a, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF? 6) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 afslutningsvis ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, idet den udgør en tilsidesættelse af reglerne om den i artikel 10a, stk. 1, og 23, stk. 3, i direktiv 2003/87/EF omhandlede procedure?</p>			
C-483/14	<p>KA Finanz</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 2, litra e), i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser af 1980 (herefter: »Rom-konventionen«) fortolkes således, at undtagelsen af området »selskabsret« omfatter a. omdannelser såsom fusioner og spaltninger og b. bestemmelsen om kreditorbeskyttelse i artikel 15 i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, 2. Er resultatet det samme, såfremt artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber finder anvendelse? 3. Dersom første og andet spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Fører undtagelsen af området i</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Erhvervsstyrelsen	GA	12.11.15

	<p>henhold til Rom I-forordningens artikel 1, stk. 2, litra d) – som efterfølgende bestemmelse til Rom-konventionens artikel 1, stk. 2, litra e) – til samme resultat, eller skal denne fortolkes anderledes? I givet fald hvordan? 4. Kan der af den primære EU-ret, såsom etableringsfriheden i henhold til artikel 49 TEUF, tjenesteydelsesfriheden i henhold til artikel 56 TEUF eller de frie kapital- og betalingsbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF udledes regler for lovvalget for behandling af fusioner, navnlig om det er den nationale ret i staten for det overtagende selskab eller den nationale ret for det selskab, der overtages, der finder anvendelse? 5. Dersom fjerde spørgsmål besvares benægtende, spørges: Kan der af den afledte EU-ret, såsom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF af 26. oktober 2005 om grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber, eller Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber, udledes principper for den lovvalgsretlige behandling, navnlig om det er den nationale ret i staten for [org. s. 4] det overtagende selskab eller den nationale ret for det selskab, der overtages, som finder anvendelse, eller kan der i henhold til nationale lovvalgsregler frit afgøres, hvilken materiel national ret der tages udgangspunkt i? 6. Skal artikel 15 i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om fusioner af aktieselskaber fortolkes således, at emittenten over for indehavere af andre værdipapirer end aktier, hvortil der er knyttet særrettigheder, navnlig i forbindelse med efterstillede obligationer, er berettiget til at afslutte retsforholdet og lade rettighedshaverne udgå af formuefællesskabet i tilfælde af en grænseoverskridende fusion? 7. Er resultater det samme, såfremt artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber finder anvendelse? B. Sagen vedrørende sagsøgte revisionsanke udsættes, indtil den præjudicielle afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol [udelades] foreligger.</p>			
T-255/13	<p>Italien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse K(2013) 981 af 26. februar 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres for så vidt den indeholder finansielle korrektioner vedrørende undersøgelserne AC/2005/44, XC/2007/0107 og XC/2007/030 (finansiel korrektion vedrørende</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.11.15

	overensstemmelsen for ansøgningsårene 2005-2006-2007 for et beløb på 48 095 235,86 EUR), undersøgelserne FV/2007/315 og FV/2007/355 (finansiel korrektion vedrørende forarbejdning af citrusfrugter i regnskabsårene 2005-2006 og 2007 for et beløb på 17 913 976,32 EUR) og vedrørende undersøgelserne FA/2008/64, FA/2008/103, FA/2009/064 og FA/2009/104 (finansiel korrektion vedrørende indrømmelseskriterierne for regnskabsårene 2007-2008-2009 for et beløb på 6 354 112,39 EUR). Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
Forenede sager T-424/14 og T-425/14	ClientEarth mod Kommissionen Påstande: Sagsøgtes afgørelse om afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i dokumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, som meddelt sagsøgeren i skrivelse af 3. april 2014 med referencen SG.B.4/LR/rc — sg.dsg2.b.4(2014) 1028887 annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement, herunder enhver intervenients sagsomkostninger.	Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	Dom	13.11.15
C-406/14	Wrocław - Miasto na prawach powiatu Sagen vedrører: 1. Er det i lyset af artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter [udelades] tilladt, at en ordregivende myndighed i udbudsbetingelserne bestemmer, at den økonomiske aktør, der tildeles kontrakten, skal udføre mindst 25% af de af kontrakten omfattede arbejder med egne midler? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Bevirker anvendelsen af det i spørgsmål 1 beskrevne krav inden for rammerne af en procedure til indgåelse af en offentlig kontrakt en sådan tilsidesættelse af EU-retlige forskrifter, at der skal foretages en finansiel korrektion i henhold til artikel 98 i Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 af 11. juli 2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden og ophævelse af forordning (EF) nr. 1260/1999?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	17.11.15